

Oğlan ve Kurtarılan Güvercin

Jane MEADOW

Oğlan ve Kurtarılan Güvercin

Jane MEADOW

Adam cumartesi1eri dedesiyle geirmeyi ok severdi. Bugn dedesinin byk bir srprizi vardı. "zel gvercinler alıyoruz, Adam!" dedi, kırışık mavi gzleri pırıl pırıl parlıyordu. "Ama nce onlara sıcak bir yuva hazırlamalıyız." Adam'ın tombul yanakları heyecandan kızardı. Mavi tulumunu ekiřtirdi ve bahenin dibindeki eski ahřap kafese doėru dedesinin peřinden gitti.

Kafes, tel örgülü ve küçük ahşap kapılı, yüksek ve geniş bir yerdi. İçerisi toz ve eski saman kokuyordu. Adam hapşırdı. "Tepeden tırnağa temizleyeceğiz," dedi dedesi, hasır şapkasını geriye iterek. Adam'a küçük bir süpürge verdi. "Temiz bir yuva güvercinleri sağlıklı ve mutlu tutar." Adam yeri süpürürken dedesi tünekleri yumuşak bir bezle sildi ve bir şarkı mırıldandı.

Sonra yemlikleri tohumla doldurdular ve büyük bir kaseye taze su koydular. "Güvercinlerin dinlenip yemek yiyebileceği güvenli bir yere ihtiyaçları vardır," diye açıkladı dedesi. Adam'a kuşların yemeklerini sindirmelerine yardımcı olmak için yere nasıl çakıl serpileceğini gösterdi. Adam'ın sıcak kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Güvercinlerin bu kadar çok ilgiye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum!" dedi, hardal sarısı tişörtünün tozunu silkeleyerek.

Öğle yemeğinden sonra dedesinin bir arkadaşı karton bir kutuyla geldi. İçinde iki güvercin vardı. Biri tumbul ve griydi, boynu parlıyordu ve bacağına mavi bir halka vardı. "Bu Pip," dedi dedesi. "Kurtarılmış bir güvercin. Kaybolmuş, ama biri onu bulup buraya getirmiş." Diğer güvercin krem beyazıydı, kahverengi benekleri ve minik kırmızı bir halkası vardı. "Bu da Coco," dedi dedesi gülümseyerek. "Bizimle güvende olacaklar."

Adam kutuyu nazikçe açtı. Önce Pip çıktı, parlak turuncu gözleriyle etrafa bakındı. Coco geride kaldı, utangaç ve sessizdi. Adam hiç kıpırdamadan oturdu. "Bırak sana gelsinler," diye fısıldadı dedesi. Bir an sonra Coco paytak paytak yürüyüp Adam'ın spor ayakkabısının yanındaki bir tohuma gagasını vurdu. Adam kıkırdadı, ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu gösterdi. "Sanırım Coco beni sevdi!"

Her sabah Adam güvercinleri beslemek için kafese koşardı. Yemlikleri tohumla doldurur ve su kabını kontrol ederdi. "Güvercinlerin her gün temiz suya ihtiyacı vardır," diye hatırlatırdı dedesi. Adam ayrıca pislikleri toplar ve yere taze saman serperdi. Zor bir işti ama Adam aldırırmıyordu. Pip ve Coco'nun yerken yumuşak yumuşak ötüşlerini izlemeyi severdi.

Bir öğleden sonra dedesi kafese takılı küçük ahşap bir kutuyu işaret etti. "İşte güvercin deliği," dedi. "Güvercinler akıllıdır. Uzaklardan bile yuvalarının yolunu bulabilirler. Bu kafes gibi tanıdık yerleri hatırlarlar." Adam, beyaz kanat lekelerini temizleyen Pip'e baktı. "Uzağa uçsalar bile mi?" diye sordu Adam. "O zaman bile," dedi dedesi başını sallayarak, "güvercinlerin kafalarında özel bir harita vardır."

Adam sık sık kafesin kapısını açardı ki Pip ve Coco kanatlarını açabilsinler. Bahçede uçar, çatıya konarlardı. Ama rüzgarlı bir gün Pip her zamankinden daha yükseğe uçtu. Bir rüzgar esintisi onu ağaçların üzerinden taşıdı. Adam Pip gökyüzünde küçücük bir nokta olana kadar izledi. "Geri dönecek mi?" diye sordu endişeyle. "Bekleyip görelim," dedi dedesi nazıkçe.

Öğleden sonra yavaşça geçti. Adam gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Coco'yu besledi ve kafesi temizledi, ama içi ağırdı. "Ya Pip kaybolduysa?" dedi. Dedesinin büyük, yumuşak eli Adam'ın omzuna dokundu. "Pip akıllı bir güvercin. Kurtarılan güvercinler cesur ve sadıktır. Yuvalarını hatırlarlar." Adam başını salladı, ama karnında hâlâ küçük bir düğüm vardı.

Güneş batmadan hemen önce Adam yumuşak bir kanat çırpışı duydu. Yukarı baktı. İşte, kafesin çatısında Pip oturuyordu! Gri güvercin biraz yorgun görünüyordu, ama turuncu gözleri parlaktı. Adam kafese koştu ve kapıyı açtı. Pip içeri uçtu ve bir tüneğe kondu. Adam ellerini çırpı. "Geri döndün! Yuvunu hatırladın!" diye sevindi.

Dedesi gülümseyerek dışarı çıktı. "Sana güvercinlerin belleği iyidir demiştim," dedi. "Pip bu kafesi hatırladı çünkü burası güvenli ve mutlu bir yer. İşte bu yüzden ona bu kadar iyi bakıyoruz." Adam gurur duydu. Pip'e biraz fazladan tohum ve taze su verdi. Coco paytak paytak yanına geldi ve sanki arkadaşını geri dönüşüyle karşılıyormuş gibi Pip'e sokuldu.

O akşam Adam ve dedesi bir banka oturup güvercinlerin geceye yerleşmelerini izlediler. "Her hayvan ilgi ve saygıyı hak eder," dedi dedesi. "Onlara güvenli bir yuva verdiğimizde bize güvenirler. Ve bazen bizi şaşırtırlar." Adam başını salladı. Ne kadar çok çalıştığını ve Pip'i güvende görmenin ne kadar güzel hissettirdiğini düşündü. "Onlara bu yuvayı yaptığımız için mutluyum," dedi.

Ertesi sabah Adam uyanır uyanmaz kafese kořtu. Yemlikleri doldurdu ve su kabını temizledi. Pip ve Coco mutlulukla öttüler. Adam onları kocaman bir gülümsemeye selamladı. "Günaydın, Pip! Günaydın, Coco!" dedi. Kafesin kapısının güvenli olduğundan emin olmak için kontrol etti. Sonra oturup güvercin dostlarının sıcak yuvalarının tadını çıkarmalarını izledi.

O günden sonra Adam güvercinleri her sabah selamladı. Nazik ve sabırlı olmayı öğrendi. Hayvanların da duyguları olduğunu anladı. Yemeğe, suya ve yaşayacak güvenli bir yere ihtiyaçları vardır. Ve onlara bakan insanları hatırlarlar. Adam, Pip ve Coco için bir fark yaratmaya yardım ettiğini bilerek mutlu oldu.

Bazen Pip ve Coco bahçede uçarlardı, ama her zaman kafese geri dönerlerdi. Adam döneceklerini biliyordu. Güvercinler tanıdık yerleri hatırlar ve bu kafes onların yuvasıydı. Adam onlara bakmayı ve onlara saygı duymayı öğrenmişti. Dedesiyle birlikte birlikte kurdukları sıcak yuva için gurur duyuyordu ve güvercinlerin mutlu olduğunu biliyordu.

Artık Adam'ın güvercin dostları için mutlu bir yeni yuvası var. Her sabah onları bir gülümsemeyle selamlıyor ve onlar da ona ötüyorlar. Her hayvanın ilgi ve saygıyı hak ettiğini biliyor. Ve kurtarılan güvercin Pip'in tek başına yuvasının yolunu bulduğu günü asla unutmayacak.